

**ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΕΤΑΛΟ**

ΤΟΥ GOETHE

Ήταν ὁ καιρὸς ποὺ ζοῦσε ἀκόμα ὁ Χριστὸς σὰν ἕνας ἀπλὸς θνητὸς, στὸ ἐφήμερο βασίλειο τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνα πρωΐ, καθὼς εἶχε θγῆ ἔξω, μὲ τὸν ἀγαπητὸ του μαθητὴ, Πέτρο, καὶ περπατοῦσε μαζὺ του στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους μιᾶς μικρῆς πολιτείας, ποὺ ἦταν κοντὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, ὁ Χριστὸς εἶδε νὰ λάμπη μπροστὰ στὰ πόδια του κάποιον περιέρτα σιδερένιον ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον, ἔτσι καθὼς ἦταν κατασκοπισμένον καὶ καταπατημένον, δύσκολα μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τί εἶνε! Ὁ Χριστὸς, μόλις τὸ εἶδε, σταμάτησε, διέκυψε τὴν ὀμιλία ποὺ εἶχε μὲ τὸν μαθητὴ του, τὸν Πέτρο, καὶ τοῦ εἶπε:

— Πέτρο! Σκύψε καὶ πάρε σὲ τὸ σίδηρο.

Ὁ Πέτρος ὅμως ποὺ τῆ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν ἀπορροφημένος ἀπὸ ἄλλες σοβαρότερες σκέψεις, οὔτε ἄκουσε, οὔτε καὶ κατάλαβε τὴ διαταγὴ τοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιά προσοχὴ στὰ λόγια του, ἐξέφυγε σκεπτικὸς τὸν δρόμον του, ἀφήνοντας πίσω του τὸν θεάνθρωπον.

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐπαρέλαθε τὴ διαταγὴ του. Σταματήσας ὁπιδερένιον ἀντικείμενον, ἀφοῦ εἶδε μιὰ λοξὴ ματιὰ στὸν μαθητὴ του, μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀπὸ μακροθυμία καὶ ἔλεος, ἐσκύψε μόνος του καὶ πῆρε στὰ χέρια του τὸ σίδηρο.

Ὁ Χριστὸς, ὅταν πρόσεξε καλύτερα αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον εἶδε πὼς ἦταν ἕνα κοινὸ σιδερένιον πέταλο ἀλόγου.

Ἡ ὀμιλία, ποὺ τὴν εἶχαν διακόψει, ξανάρχισε καὶ σὲ λίγο, θὰ ἔμπαιναν καὶ πάλι στὴ μικρὴ ἐκείνη πόλιν ποὺ ἔμεναν.

Τότε ὅμως ὁ Χριστὸς, καθὼς περνοῦσε ἀπ' ἔξω, ἀπὸ ἕνα σιδηρουργεῖον, σταμάτησε γιὰ δευτέρην φορά καὶ πρόσφερε στὸ σιδηρουργεῖον ἡ ἀγοράσῃ τὸ πέταλο ποὺ εἶχε βρεῖ στὸν δρόμον. Ὁ σιδηρουργεὺς, ἀφοῦ τὸ κύτταξε λίγο, εἶπε στὸν Χριστό:

— Τρία δηνάρια δίνω γι' αὐτὸ τὸ πέταλο...

Ὁ Χριστὸς δέχθηκε τὴν τιμὴν καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίπο-

τε ἄλλο, ἐπῆρε τὰ χρήματα καὶ τὰ βάλε στὴν τσέπη του.

Λίγο πιο πέρα, ἀκριβῶς στὴν εἴσοδον τῆς πόλεως, ὁ Χριστὸς συνάντησε στὸν δρόμον του ἕνα γεροντάκον, ὁ ὁποῖος πουλοῦσε ὠραία κεράσια. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, τὸν πλησίασε καὶ προσφέροντάς του τὰ τρία δηνάρια, τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ λίγα κεράσια. Ὁ γεροντάκος ζύγισε ἀμέσως τὴν ἀνάλογον ποσότητα, κι' ἔτσι ὁ θεάνθρωπος, γέμισε τὶς τσέπες του, ἀπὸ τὰ δροσερὰ αὐτὰ καὶ κατακόκκινα φρούτα.

Ἐμπαιναν πειὰ μέσα στὴν πόλιν, ὅταν ὁ Πέτρος γύρισε καὶ εἶπε στὸ Χριστό:

— Εἶνε νωρὶς ἀκόμα! Δὲν πάμε λινάκι πρὸς τὸ δάσος;

Ὁ Χριστὸς δέχθηκε καὶ ξαναβγῆκαν πάλι ἔξω ἀπ' τὴν πολιτείαν. Τὸ δάσος ἦταν μακρὰ ἀπ' τὴν πόλιν, καὶ στὸν δρόμον ὁ Χριστὸς κουράστηκε:

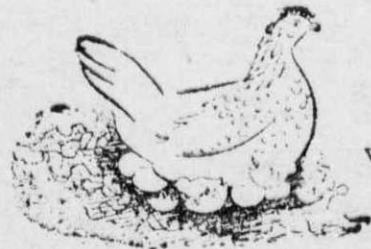
— Θέλετε νὰ γυρίσουμε, δασκαλε, τὸν ρώτησε ὁ μαθητὴς του.

— Ὁχι ἀκόμα! εἶπε ὁ θεάνθρωπος. Ἄς προχωρήσουμε λίγο πιο πέρα.

Σὲ λίγο ὅμως, ὅταν εἶχαν πειὰ μπει μέσα στὰ πυκνὰ δέντρα τοῦ δάσους, ὁ Πέτρος ἀργίσε νὰ διψῆ. Νεοὺ ὅμως δὲν ἐπισκότανε πουθενά.

Τότε ὁ Χριστὸς, ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα κεράσι καὶ τὸ ἔφαγε νὰ πέσῃ στὴ νῆ. Ὁ Πέτρος μόλις τὸ εἶδε, τὸ πῆρε καὶ τὸ ἔφαγε μὲ μεγάλη εὐχαρίστησιν, χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅτι τὸ κεράσι αὐτὸ ποσέοχεται ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ.

Λίγο πιο πέρα, ὁ Χριστὸς ἀφῆσε νὰ πέσῃ καὶ ἕνα ἄλλο κεράσι. Ὁ Πέτρος ἔσκυψε καὶ τὸ πῆρε κι' αὐτὸ καὶ τὸ ἔφαγε. Τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἐπαναλήφθηκε ἀρκετὰς φορές.

Τότε ὁ Χριστὸς, εἶπε τοῦ μαθητῆ του, χαμογελώντας:

— Ἄν εἶχες σκύψει μιὰ φορά, δὲν θὰ ἔκανες τώρα τὸν κόπον νὰ σκύψῃς κάθε τόσο καὶ νὰ κοπιᾷς. Τὰ κεράσια αὐτὰ ποὺ βλέπεις τάρριχνα ἐγὼ καὶ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀγόρασα πρὶν μὲ τὰ χρήματα ποὺ πῆρα ἀπὸ τὸ πέταλο! Θυμᾶσαι!

Ὁ Πέτρος ἔμεινε ἐκπληκτὸς καὶ μόνο τότε θυμῆθηκε τὸ σιδερένιον ἐκεῖνο ἀντικείμενον ποὺ τοῦ εἶχε πει ὁ δάσκαλός του νὰ σκύψῃ νὰ τὸ πάρῃ, τὴν ὥρα ποὺ περπατοῦσαν ἔξω ἀπ' τὴν πόλιν.

— Ἐτσι συμβαίνει καὶ στὴ ζωὴ μας, εἶπε, συνεχίζοντας ὁ θεάνθρωπος. Ὅταν δὲν θέλῃς νὰ κουρασθῆς μιὰ φορά γιὰ κάτι, θὰ κουρασθῆς ἀργότερα καὶ θὰ κοπιᾷς γιὰ πολὺ μικρότερα καὶ πιο ἀσήμαντα ζητήματα!...

ΠΑΙΔΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἐλυωσαν τὰ χιόνια πάνω στὰ
(βουνά,
τὰ πουλιά στὰ δέντρα ἄρχισαν
(ξανά

γὰ γλυκὰ τραγουδία
ἀνθισμένη ἐντόθη ἢ φύσις φο-
(ρεσιά,
σὰν μικρὰ διαμάντια φαίνεται ἢ
(δροσιά,
πάνω στὰ λουλούδια.

Σὰν κοπάδια ἀρνάκια τρέχουνε
(ψηλά
συμφάκια σκοῦρα κάτω ἀ-
(παλά

παίζει τὸ ἀγέρι
μὲ τῆς γῆς τὰ φύλλα καὶ μὲ
(τὰ κλαδιά
κι' ἀπὸ τ' ἀνθη κλέφτει τὴν ἀ-
(γνὴ εὐωδιά
καὶ μακρὰ τὴ φέρει.

Τρέχουν στὰ ποτάμια διάφανα
(νερὰ
καὶ φιλοῦν μὲ χάρι κρύα, δρο-
(σερὰ

ἐδῶ τὰ καλάμια,
ἐκεῖ κάτω λίμνη φτιάχνουν γα-

νᾶχη γιὰ παλάτι καὶ παντοτει-
(λανὴ
(νὴ

κατοικία ἢ λάμια.
Ὅλη ἡ φύσις χαίρει καὶ χαμο-
(γελά
καὶ τὴν προσευχὴ τῆς στὸν Θεὸ
(ψηλά

ποὺ τὴν ἔχει πλάσει
στέλνει· κι' ὁ Θεὸς μας ποὺ τὴν
(προσευχὴ
δέχεται κι' ἀκούει δίνει τότε
(εὐχὴ

θεϊκὴ στὴν πλάσι
ΓΙΩΡ — ΓΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

— Καὶ πὼς τὸν ἄφησαν καὶ πέθανε, ἀφοῦ συνεκάλεσαν συμβούλιον ἀπὸ τρεῖς γιατροῦς;

— Μὰ γι' αὐτό, ἴσα-ἴσα, τὴν ἔπαθε ὁ κακομόρος. Τί νὰ σοῦ κάνῃ ἕνας ἐναντίον τριῶν;

Σκέψις τοῦ μικροῦ Τοτοῦ σὲ στιγμὴ ἄκρας μελαγχολίας:

— Τί ἄσχημον πράγμα ποὺ εἶνε νὰ μὴν ἔχη κανεὶς γένεια! Νά, παραδείγματός χάιν, χθὲς μ' ἐκτύπησε ὁ μπαμπᾶς γιατί μοῦ εἶπε, εἶμαι ἀ γ ε ν ἦ ς...

ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ὁ κ. Π. Δημόπουλος, γυμνασιάρχης (9ου γυμνασίου), ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστὸν, ἔχει ἐκδώσει πρὸ τριετίας τὸν Δημόσιον καὶ Ἰδιωτικὸν βίον ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐξέδωκεν ἤδη καὶ νέον ἀξιόλογον ἔργον «τὴν Αἰωνίαν Ἑλλάδα», ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ ἀναγνώστης θὰ παρακολουθῆσῃ μετ' ἀδιαπτώτου ἐνδιαφέροντος τὴν καταγωγὴν, συνοπτικὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἀνά τοὺς αἰῶνας, τὸν χαρακτικὴν (σωματικὸν, διανοητικὸν, ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν), τὰ ἠθικὰ καὶ ἔθιμα, τοὺς μύθους καὶ παραδόσεις, παροιμίας καὶ δεσμῶν διηπορήσιν. Τὸ βιβλίον περιέχει καὶ 60 ὠραίας εἰκόνας φυσικῶν καλλονῶν τῆς Ἑλλάδος, μορφῶν ἀρχαίων καὶ νέων καὶ πασῶν τῶν ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς αὐτῶν. Ἐν τέλει ἐκτίθεται αἱ γνώμαι τοῦ συγγραφέως περὶ τῆς διαφορᾶς ἡμῶν τῶν νεωτέρων ἀπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ πὼς δύναται νὰ γίνῃ θελτίωσις τῆς σημερινῆς καταστάσεως.

Πωλεῖται εἰς ὄλα τὰ βιβλιοπωλεῖα δραχ. 100 τὸ ἀδετον καὶ 125 τὸ καλλιτεχνικῶς δεδεμένον, εἰς δὲ τοὺς ἐν ἐπαρχίαις προαποστέλλοντας τὸ αὐτὸ ποσὸν εἰς τὸν συγγραφέα στέλλεται ἐλεύθερον ταχυδρ. τελῶν, εἰς δὲ τοὺς βιβλιοπώλας μὲ τὴν κεκανονισμένην ἔκπτωσιν.